

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P. Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy P. M.

Protokolant: prot. sąd. A. K.

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2019 roku w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda P. W. na rzecz pozwanej K. P. kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Asesor sądowy P. M.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 17 października 2016 r. powód – P. W., działający przez pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanej K. P. kwoty 2.450,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że przysługuje mu wymagalna wobec pozwanej wierzytelność wynikająca z umowy zlecenie (...), na podstawie której powód miał wykonać usługę kierowania pojazdem używanym do przewozu w transporcie drogowym. Na jej podstawie powód miał otrzymać wynagrodzenie w wysokości 0,25 zł/1 km Powód, zgodnie z zawartą umową, wykonał dwukrotny przejazd na trasie P. – W.. Pozwana za wykonaną usługę była wezwana do zapłaty należności, jednakże wezwanie pozostało bezskuteczne.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2017 r. referendarz Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tut. Sądu, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 28 września 2018 r. referendarz tut. Sądu uwzględnił powództwo w całości i orzekł o zwrocie na rzecz powoda kosztów procesu.

Pozwana złożyła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty, podnosząc, że powód nie wywiązał się z zawartej umowy zlecenie, narażając pozwaną na koszty przekraczające roszczenie powoda, a ponadto wskazała że należne powodowi wynagrodzenie z tytułu wykonania umowy wynosi 1.907,25 zł. Na podstawie ww. umowy, powód 7 kwietnia 2016 r. otrzymał zlecenie przewozu towaru z Niemiec na Sycylię i zabranie w drodze powrotnej do Polski towaru z N., powód nie wykonał przyjętego zlecenia i powrócił do Polski bez zgody pozwanej. Pozwana z tego tytułu poniosła koszty w wysokości 2.129,78 zł. Pozwana wezwała powoda do uiszczenia kwoty 222,53 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy należną

powodowi kwotę 1.907,25 zł, a kosztami poniesionymi przez pozwaną tj. 2.129,78 zł. W skutek samowolnego powrotu pozwanego do kraju i odmowy dokonania przez niego przewozu towaru, pozwana poniosła szkodę w wysokości 1.500 Euro. Ponadto powód w okresie 9-12 kwietnia 2016 r. bezprawnie przetrzymywał należący do pozwanej samochód, który został odebrany przez pozwaną przy pomocy policji.

Pismem z dnia 4 stycznia 2019 r. (data wpływu do tut. Sądu) pełnomocnik powoda złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu z dnia 28 września 2018 r., który postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2019 r. referendarza sądowego tut. Sądu został oddalony.

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie zarzutów pozwanej i podtrzymał żądanie pozwu w całości. Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego. Powód podniósł, że strony ustaliły termin zjazdu do kraju albowiem powód miał ważną imprezę rodzinną, a kontakt z pozwaną nagle się urwał i powód kontaktował się z synem pozwanej, który kazał oczekiwać na kurs zlecony przez pozwaną w N.. Zagrożono, że w przypadku powrotu do Polski powodowi nie zostanie wypłacone wynagrodzenie. Nadto powód zauważył, że pozwana nie poniosła żadnej szkody czego również nie wykazała. Dalej powód wskazał, że odstawił samochód w wyznaczone przez syna pozwanej miejsce i jest gotowy do dalszego użycia. Powód wskazał, że z nagrań rozmów pomiędzy nim a pozwaną wynika, jakie warunki zlecenia strony ustaliły, przy czym nie przedłożył tych nagrań, zastrzegając sobie prawo do załączenia tych dowodów w późniejszym terminie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódkę i pozwanego łączyła umowa nr (...) z dnia 15 marca 2016 r., na mocy której powód miał wykonać na rzecz pozwanej usługę kierowania pojazdem używanym do przewozu rzeczy w transporcie drogowym w okresie 16 marca - 15 kwietnia 2016 r. Powód miał wykonać usługę pojazdem należącym do pozwanej, który miał używać zgodnie z przeznaczeniem i udzielonym zleceniem. W przypadku rozwiązania umowy lub wygaśnięcia powód był zobowiązany do natychmiastowego zwrotu powierzonego mu pojazdu wraz z wyposażeniem i otrzymana dokumentacją. W trakcie wykonywania usługi powód był zobowiązany do pozostawiania w stałym kontakcie z osobą wyznaczoną przez powódkę oraz do informowania o przeszkodach w wykonaniu usługi lub dochowaniu terminu zlecenia. Za wykonanie usługi strony ustaliły wynagrodzenie w wysokości 0,25 zł/km, które miało być rozliczone po otrzymaniu od powoda dokumentacji. Ponadto zawarta między stronami umowa przewidywała możliwość dokonywania przez pozwaną potrąceń z wynagrodzenia powoda tytułem poniesionych zniszczeń w powierzony samochodzie i należytego wykonania umowy.

Dowód: umowa nr (...) z dnia 15 marca 2016 r. (k. 13-14,36-37,40), zeznania pozwanej (k. 67-69).

Powód umówił się ustnie z pozwaną, że po wykonaniu zlecenia w transporcie międzynarodowym, po dostarczeniu towaru na miejsce, będzie oczekiwał na wytyczne od dysponenta. Powód na początku kwietnia 2016 r. zabrał towar z Niemiec, który został przewieziony na Sycylię. W dniu 7 kwietnia 2016 r. powód otrzymał od pozwanej zlecenie, którego przedmiotem było odebranie w drodze powrotnej z Sycylii towaru z N. i jego przewóz do Polski. Powód odmówił dysponentowi odebrania towaru z N. i zdecydował się wrócić „na pusto” do Polski. Powód na czas wykonania ww. usług otrzymał od pozwanej kartę płatniczą, którą posługiwał się przy zakupie paliwa i dokonywał nią płatności za przejazd na autostradzie. W okresie 7 - 9 kwietnia 2016 r. powód za pomocą otrzymanej od pozwanej karty debetowej dokonał transakcji bezgotówkowych na łączną kwotę 371,99 Euro, tj. - przyjmując średni kurs Euro NBP na dzień 7 kwietnia 2016 r. wynoszący 4,2930 zł - było odpowiednikiem kwoty 1.596,95 zł.

Dowód: zestawienie transakcji na karcie (k. 38-39), zeznania pozwanej (k. 67-69).

W miesiącu marcu i kwietniu 2016 r. powód wykonywał dwa transporty na trasie o łącznej długości (w obie strony) 9803 km. Tytułem wynagrodzenia miał według swoich wyliczeń otrzymać łącznie kwotę 2.450,75 zł ((...) 0,25zł). Powód nie wykonywał na rzecz zlecenia na trasie z N. do P., odmawiając transportu towaru. Łącznie powód wykonał

w ramach usługi zlecenia trasę o długości 7629 km, obejmującą transport towaru z P. do miejsca docelowego i z powrotem oraz transport towaru z P. na Sycylię (Włochy).

Dowód: notatki (k. 15), rozliczenie (k. 35)

Pismem z dnia 13 kwietnia 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.450,75 zł tytułem wykonania dwóch zleceń tj. przejazdu z P. przez Niemcy do W. oraz P. przez Niemcy do W. w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem potwierdzenia odbioru (k. 17-17v), rozliczenie paliwa (k. 19-20).

Pismem z dnia 14 kwietnia 2016 r. pozwana poinformowała powoda o rozliczeniu zleconej usługi, gdzie wskazała że powód przejechał łącznie 7629 km i należne z tego tytułu wynagrodzenie wyniosło 1.907,25 zł ((...) km x 0,25 zł). Początkowy stan licznika pojazdu w dniu jego przyjęcia przez powoda wynosił 515238 km, a w dniu zakończenia zlecenia 522867 km. Dalej pozwana wskazała, że korzystając z jej karty płatniczej, powód wracając z N. do Polski bez towaru zakupił paliwo za kwotę 312,99 Euro i poniósł opłaty za autostradę w kwocie 82,30 Euro. Łącznie pozwana poniosła opłaty w kwocie 395,29 Euro, co przy średnim kursie NBP Euro z dnia 7 kwietnia 2016 r. dało kwotę 1.696,98 zł. W momencie zdania pojazdu w dniu 12 kwietnia 2016 r. stan licznika pojazdu wynosił 525332 km i pozwana wyliczyła koszty eksploatacyjne pojazdu na trasie N. – P. na kwotę 432,80 zł. W podsumowaniu pozwana wskazała, że powód winien jest pozwanej kwotę 222,53 zł, która wynikała z różnicy między należnym wynagrodzeniem powoda tj. 1.907,25 zł a kosztami poniesionymi przez pozwaną z tytułu powrotu auta bez towaru. Jednocześnie pismo pozwanej z dnia 14 kwietnia 2016 r. stanowiło wezwanie do zapłaty przez powoda kwoty 222,53 zł.

Dowód: pismo z dnia 14 kwietnia 2016 r. wraz z dowodem nadania listem poleconym (k. 35).

E-mailem z dnia 14 kwietnia 2016 r. powód poinformował syna pozwanej P. P. o zaległości w wypłacie wynagrodzenia 2.400,00 zł i zatrzymaniu samochodu pozwanej do czasu wypłaty ww. pieniędzy.

Dowód: e-mail z dnia 14 kwietnia 2016 r. (k. 60).

Pismem z dnia 15 kwietnia 2016 r. pozwana zgłosiła Komisariatowi Policji P. w P. fakt przywłaszczenia przez pozwanego samochodu marki I. (...) nr rej. (...) w okresie 9-12 kwietnia 2016 r. oraz kluczyków i dokumentów pojazdu. Ponadto poinformowała, że to zdarzenie zgłosiła w dniu 12 kwietnia 2016 r. na Policji, wskutek czego powód zwrócił pozwanej ww. pojazd w dniu 13 kwietnia 2016 r., ale bez kluczyków i dokumentów pojazdu, które oddał w terminie późniejszym. Pozwana w dniu 13 kwietnia 2016 r., nie mając kluczyków do przedmiotowego samochodu, poniosła koszty w kwocie 150,00 zł związane z otwarciem samochodu przez specjalistę oraz kwotę 250,00 zł za ściągnięcie samochodu - lawety i odprowadzenie pojazdu na parking.

Dowód: pokwitowanie z dnia 13 kwietnia 2016 r. (k.16), pismo z dnia 15 kwietnia 2016 r. wraz z dowodem nadania listem poleconym (k. 34), zeznania pozwanej (k.67-69).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów z dokumentów oraz zeznań pozwanej.

Dowody z dokumentów zostały co prawda przedłożone jedynie w kserokopiach, jednakże Sąd uznał, że skoro żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości treści w nich zawartych, to kserokopie te wskazywały na istnienie dowodów właściwych i z tego względu stanowiły wartościowy materiał dowodowy (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 października 2009 r., I ACa 715/09).

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2019 r. w punkcie 2. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z nagrania rozmowy pomiędzy powodem a pozwaną znajdującego się na płycie CD z następujących względów.

Zarządzeniem z dnia 25 sierpnia 2017 r. pełnomocnik powoda został wezwany do uzupełnienia wniosków dowodowych zawartych w pozwie poprzez przedłożenie dokumentów określonych w pozwie jako dowody, w terminie dwutygodniowym pod rygorem oddalenia wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów

(k. 6). W wyznaczonym terminie pełnomocnik powoda złożył pismo, do którego załączył co prawda dowody, ale z pominięciem nagrania rozmowy pomiędzy powodem a pozwaną znajdującego się na płycie CD (k. 9-20). W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej z dnia 30 maja 2019 r. (data wpływu do tut. Sądu), po wezwaniu pełnomocnika powoda do ustosunkowania się do jego treści w terminie dwutygodniowym, pod rygorem pominięcia później zgłoszonych twierdzeń i wniosków dowodowych, pełnomocnik powoda co prawda wskazał w uzasadnieniu ww. dowód, jednak ponownie go nie załączył. Powód ani jego pełnomocnik nie stawili się na wyznaczonym terminie rozprawy. Oddaleniem objęte były wnioski o przeprowadzenie dowodu z nagrania rozmowy pomiędzy powodem a pozwaną znajdującego się na płycie CD, którego pełnomocnik do akt nie załączył a ponadto gdyby załączyłby go ewentualnie do odpowiedzi na sprzeciw pozwanej to Sąd mógłby uznać go za spóźniony, możliwy był on bowiem do złożenia w terminie określonym przez sąd w pkt. 2 zarządzenia z dnia 25 sierpnia 2017 r., jak również w pkt. 3 zarządzenia z dnia 8 maja 2019 r. Brak było zatem nawet substratu dowodu, a co za tym idzie możliwości jego przeprowadzenia.

Na rozprawie w dniu 24 czerwca 2019 r. Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do strony pozwanej, albowiem powód, prawidłowo wezwany na rozprawę zarządzeniem z dnia 8 maja 2019 r. tut. Sądu celem przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, nie stawił się bez usprawiedliwienia, w związku z czym Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanej, oddalając wniosek powoda o przesłuchanie go w charakterze strony.

Zeznania pozwanej K. P. (k. 67-69) Sąd uznał za wiarygodne w całości. Były one spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranych materiale dowodowym. Zaznaczyć przy tym należy, że co prawda dowód z przesłuchania stron ma charakter dowodu posiłkowego (art. 299 k.p.c.), nie oznacza to jednak, że na podstawie tegoż dowodu Sąd nie jest władny ustalić istotnych w sprawie faktów, jeżeli nie ma innych dowodów, lub też przeprowadzone dowody okazały się niewystarczające. Jak się wskazuje w literaturze - strony procesowe, obok swej zasadniczej funkcji w postępowaniu cywilnym, mogą w określonych przypadkach (posiłkowo) odgrywać rolę źródła dowodu w sferze dowodowej. Jeżeli brak jest możliwości przeprowadzenia innego dowodu, postępowanie dowodowe można ograniczyć do przesłuchania stron. To raczej pominięcie ww. dowodu w sytuacji braku lub bardzo ubożego pozostałego materiału dowodowego mogłoby skutkować niewyjaśnieniem wszystkich okoliczności sprawy i w konsekwencji zarzutem naruszenia postępowania. Jak się wskazuje w orzecznictwie – negowanie a priori znaczenia dowodowego zeznań stron przy przewidywaniu ich subiektywnego nastawienia stanowi uchybienie art. 299; sąd orzekający ma bowiem możliwość krytycznej oceny zeznań stron przy uwzględnieniu stopnia ich subiektywizmu, nie może natomiast wbrew przepisom kodeksu postępowania cywilnego negować celowości samej instytucji dowodu z przesłuchania stron (por. orzeczenie SN z dnia 22 sierpnia 1950 r., C 147/50, NP 1951, nr 6, s. 76 oraz Tomasz Demendecki, Komentarz aktualizowany do art.299 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex, Stan prawny: 2013.03.19). W kontekście powyższych rozważań należy w pierwszej kolejności stwierdzić, że Sąd za w pełni wartościowy i przydatny w niniejszej sprawie uznał dowód z przesłuchania pozwanej. Ponadto strona powodowa i pozwana nie składała wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka żadnej osoby, a zatem przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron był w niniejszej sprawie zasadne.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne.

Przede wszystkim wskazać należy, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego nie jest rzeczą Sądu zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia bez stosownych wniosków dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie zgodnie z art. 227 kpc spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Na podstawie przepisu art. 232 kpc pozostawiono Sądowi możliwość przeprowadzania dowodów z urzędu, jednak działania sądu nie mogą faworyzować jednej ze stron procesu. Tym samym z urzędu dowody winny być dopuszczane tylko wyjątkowo, na przykład gdy zachodzi podejrzenie prowadzenia procesu

fikcyjnego lub też jedna ze stron działająca w procesie samodzielnie wykazuje rażąco niski stopień nieporadności (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 5 listopada 1997 roku, III CKN 244/97, OSNC 1998/3, poz. 52 oraz z 19 maja 2000 roku, III CZP 4/00, OSNC 2000/1 1, póź. 195).

Nadto należy podkreślić, że zgodnie z art. 229 kpc i art. 230 kpc - nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. |Gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Z powyższych przepisów płynie zatem wniosek, że w przypadku, gdy jedna strona sprostą obowiązkowi wykazania faktów, z których wywodzi skutki prawne to w tym wypadku ciężar dowodu zostaje przerzucony na stronę przeciwną i to ona winna wykazać inicjatywę dowodową i obalić twierdzenia przeciwnika nie tylko poprzez gołosłowne zakwestionowanie prawdziwości tych twierdzeń ale w sposób konstruktywny, tj. przedstawić stosowne kontrdowody, które obalą uwiarygodnione twierdzenia.

W niniejszej sprawie – w ocenie Sądu – powód nie sprostą powyższemu obowiązkowi, tj. nie zdołał przedstawić dowodów, które skutecznie podważyłyby twierdzenia pozwanej. Bezspornym był fakt zawarcia przez pozwanego z pozwaną umowy zlecenia wykonania usługi kierowania pojazdem używanym do przewozu rzeczy w transporcie drogowym i wynikające z tej umowy obowiązki pozwanego.

Stan faktyczny sprawy w pozostałym zakresie co do zasady był pomiędzy stronami sporny i strony pozostawały w sporze co do jego prawnej oceny.

Podstawą prawną żądania powoda były przepisy regulujące umowę zlecenia. W myśl art. 734 § 1 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Z art. 735 k.c. wynika zasada odpłatności zlecenia, zgodnie bowiem z § 1, jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jak stanowi § 2, jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy.

W pierwszej kolejności należy przyznać rację stronie pozwanej, iż powód nie wykazał wywiązania się z umowy zawartej ze stroną pozwaną oraz obowiązku zapłaty przez pozwaną żądanej pozwem kwoty wbrew spoczywającemu na nim materialnoprawnemu (art. 6 kc) oraz procesowemu (232 kpc) obowiązkowi. Powód przedstawił, na dowód swoich żądań w zakresie zapłaty jedynie nakreśloną przez siebie prywatną notatkę, która zawiera nieczytelne wyliczenia, która – wobec zaprzeczenia przez pozwaną zasadności i wysokości roszczenia powoda - nie mogła stanowić podstawy roszczenia i źródła zobowiązania pozwanej.

Zgodnie z przepisem art. 245 kpc „Dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie”.

Obowiązkiem powoda w procesie cywilnym było udokumentowanie i wykazanie sposobu wyliczenia należności - w oparciu o np. zapisy tachografu. Należy zwrócić uwagę na to, że dołączone do pozwu „rozliczenie paliwa” (k.19-20), w żaden sposób nie odnoszą się do wskazanych przez powoda nieczytelnych wyliczeń (15).

Sąd nie ma obowiązku „domyślenia się”, w jaki sposób powód ustalił kwotę zobowiązania, na podstawie nieczytelnych wyliczeń. Zdaniem powoda było udowodnienie i wskazanie sposobu rozumowania przy ustalaniu zadłużenia pozwanej.

Po drugie, trafnie wywodzi strona pozwana, iż należne powodowi wynagrodzenie – i w tym zakresie Sąd nie kwestionował zasadności twierdzeń powoda – obejmowało jedynie trasę z P. do W. i z powrotem, natomiast w ramach kolejnego zlecenia, jedynie trasę z P. do W. (bez drogi powrotnej). Z wiarygodnych zeznań pozwanej wynikało, że strony umówiły się, że po rozładowaniu towaru na miejscu docelowym, znajdującym się za granicą, powód będzie oczekiwać na wytyczne związane z zabránieniem z lokalizacji położonej w pobliżu miejsca rozładunku, celem dostarczenia towaru do Polski w drodze powrotnej. Tymczasem powód, wbrew tym ustaleniom, samowolnie powrócił pojazdem

pozwanej do Polski, odmawiając wykonania zlecenia. Powyższe przemawiało za zasadnością roszczenia powoda we wskazanym wyżej przez Sąd zakresie (trasie).

Z kolei jak wynika z okoliczności faktycznych sprawy – w szczególności wiarygodnych zeznań pozwanej, potwierdzonych przedłożonym przez pozwaną zestawieniem transakcji na karcie płatniczej – pozwana poniosła szkody związane z pustym przejazdem powoda z N. do Polski w dniach 7-9 kwietnia 2016 r., jednakże nie w kwocie wskazywanej przez pozwaną. Koszty te podlegały potrąceniu z kwoty żądanej przez powoda.

Zgodnie z treścią art. 498 § 1 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. § 2 cytowanego artykułu stanowi, że wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. W myśl art. 499 k.c., potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

W przedmiotowej sprawie pozwana mogła dokonać potrącenia przysługujących jej względem powoda wierzytelności. Pozwana złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu nadając na adres powoda pismo z dnia 14 kwietnia 2019 r., stanowiące rozliczenie należności.

Jak wynika z przedstawionych przez pozwaną dowodów, w szczególności wyciągu z karty debetowej, która była w tych dniach w posiadaniu powoda, powód w trakcie powrotu do Polski wydał 371,99 Euro. Przy uwzględnieniu średniego kursu Euro NBP na dzień 7 kwietnia 2016 r. wynoszącego 4,2930 zł, ww. kwota była odpowiednikiem kwoty 1.596,95 zł. Ponadto jak wynika z zeznań pozwanej, których powód nie zanegował, pozwana poniosła dodatkowe koszty otwarcia samochodu w kwocie 150,00 zł i koszty holowania pojazdu na parking w kwocie 250,00 zł. Zeznania pozwanej w tym zakresie zasługiwały na wiarę, wobec faktu załączenia przez nią zawiadomienia Komisariatu Policji o fackie przywłaszczenia pojazdu. Łącznie pozwana poniosła dodatkowe koszty w kwocie 1.996,65 zł, które zgodnie z zapisami umowy zlecenie z dnia 15 marca 2016 r. mogła potrącić z wynagrodzenia powoda z tytułu nienależytego wykonania umowy.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał powództwo w całości jako nie wykazane tak co do zasady jak i co do wysokości, co przesądziło o oddaleniu powództwa, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji.

W punkcie 2 Sąd orzekł o kosztach postępowania zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 kpc w związku z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800). Na koszty te złożyły się uiszczona przez pozwaną opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 zł.

Asesor sądowy P. M.